

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 2-3.

1. februar 1944.

16. årgang.

Elias' Gud lever enno.

En sann tildragelse fra Kina.

I et ensomt værelse i en liten landsby i Nord-Kina satt gamle Li og varmet sine hender over et fyrfat som sto midt på golvet. Livet hadde behandlet ham hårt i de siste år og no satt han der, gammel og barneløs, og sultedøden grinte ham i møte. Hans framtid så mørk ut og så ville han heller tenke på fortiden.

Li var allerede blitt gammel da han hørte evangeliet om Jesus, verdens frelser; for i hans ungdom var det få vitner og det varte lenge før de kom til den avsidesliggende byen han bodde i. Da han endelig hørte det glade budskap tok han hurtig imot det av hele sitt hjerte. Han var en fattig landarbeider og kunne hverken lese eller skrive, men allikevel så han hvordan «Boken» kunne gi fred til tusinder som de utenlandske budbærere ikke kunne nå med sine ord. Så langs hans krefter og helbred til lot brukte han sin tid til å selge og spre kristelig litteratur blant sine landsmenn i provinsen Shansi. Det var et møysommelig arbeid da Kinas millioner med forkjærlighet bosetter seg ved elvebreddene og i de store byer. Li's distrikt var fullt av store skoger og fjell og tynt befolket. Å være kolportør i en slik egn betydde ofte lange slitsomme dagsmarsjer med en stor byrde på ryggen og da befolkningen viste liten interesse for lesning av de fremmede bøker, ble byrden tung hele uken.

Ofte pleiet han å sette seg til hvile oppe på et av fjellene ved sin hjemby Ich-ang og se ned på byen som lå der, omgitt av skog og store murer. Når han satt der og så utover byen, tenkte han med sorg på sin fetter, som også hette Li og var budhistprest i byen. Hver gang han

gikk forbi budhisttemplet pleide han å gå inn til fetteren; for de kinesiske templer er steder hvor folket gjerne samles. Når han så ble spurt om hva han bar på og hvor han skulle hen, vitnet han alltid for folket om sin underfulle religion, som de fremmede lærere forkynte, en religion som ikke bare viser menneskene hva de skal forlate, og hva de skal gjøre; men som også gir kraft til å leve etter læren. Denne lære gir syndenes forlatelse og fred i hjertet. «Vår tro», pleide han ofte å si, «byder oss å stå opp fra synden, men Jesu religion løfter oss opp av syndepølen. Etter hvert økedes flokken som ville høre, og «læren» ble studert på av de intelligente kinesere, men bare noen få mottok tilbudet om full frelse.

De fleste forkastet Jesus Kristus og ingen var større motstander enn hans fetter, budhistpresten. «Jeg er en belest mann», sa han ofte, «men du hører til de mest ulærte. Hvor dan våger du å undervise meg? Hvorfor behøver jeg «Jesuslæren» når jeg har min egen tro? En god lære sier klassikeren Sutong inspirerer gode naturer til kjærlighet mot deres medmennesker. Hva mere kan din lære utrette?»

Tiden gikk og Li ble for svak til å fortsette med å spre litteratur. For å tjene til livets opphold tok han plass på et hjem for opiumsøkere. Dessverre kom det så få pasienter til anstalten at han ikke kunne bli der. Hans vesle hus sto tomt da han ikke hadde hverken hustru eller barn som kunne dele hjemmet med ham. Et liv i sult og tiggeri lå foran ham. Hans fetter, budhistpresten, hatet av hele sitt hjerte «de rødhårede djevlers lære», men han hadde vondt av

sin sultende slektning oppe i berghytten. Selv var han gift. I flere uker klatret han oppover skrånningene til sin gamle arbeidsløse fetter og forsynte ham med levnettsmidler. Denne hilste sin frende og velgjører med «chin-chins», det vil si: han foldet sine hender opp til pannen og bukket dypt, men når han skulle til å spise sa han alltid: «Tien-Fu-tih-en-tien», det betyr: Min himmelske fars nåde.

Engang tilretteviste presten han skarpt og sa: «Din himmelske far? Hvem er det? Det er jeg som kommer med mat til deg og du burde takke meg. Jeg kommer med mat til deg så du ikke sulter og det eneste du sier er: «Tien-Fu-tih-en-tien.» «Du burde si: «Pait-oh». (Takk for gaven) til meg». «Å, nei, svarte den gamle mann. Lyden av dine fottrinn er velkommen for meg, når du verdiges å gå inn i min beskjedne hytte, men det er Herren som sender deg til meg.»

«Jaså», sa presten, «du stoler på din himmelske far, som intet forstandig menneske kan tro på og enda mindre se, men meg gir du bare en liten hilsen. Heretter får du ikke mere av meg så kan du se hvordan det da går med deg.» Han holdt ord. Den neste uke gikk og de få levninger Li enda hadde tilovers var snart oppbrukt. Li satt alene i hytten sin og varmet seg over fyrfatet, som var den eneste behagelighet han eiet. Han hadde bedt og håpet at trudselen ikke måtte bli gjennomført, men tiden for fetterens vanlige besøk gikk og han kunne nok ikke vente noe fra ham.

Gamle Li kunne ikke sitere de gamle klassikere som sin fetter, men som han satt der kom et ord for ham fra den velsignede boken som han selv ikke kunne lese, men ofte hadde hørt og kunne utenat.

«Se på fuglene under himmelen. De sår ikke og høster ikke og dog føder eders himmelske far dem. Er I ikke mere verd enn dem?» Så hu-

(Forts. side 5).

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Nye abonnenter.

Vi har fått mange nye abonnenter allerede og kan ta imot en del flere. Første nr. er det imidlertid nesten slutt på. Vi har en del av siste nr. fra 1943 og sender det i stedet, så langt det rekker. Det er dobbeltnummer så ingen taper på det. Hvis det ikke er lest før er det jo nytt for dem som får det.

Hvis noen har av 1. nr. til løssalg som de ikke får solgt så vær så snild å returner dem. Trekk fra porto når oppgjør sendes.

Dersom det er noen som ikke selger de bladene de får tilsendt så si fra. Vi kan ikke sende flere blader enn de som selges no. Dersom bladene ikke selges må de returneres ellers må de betales.

Som det sees har vi satt en del av dette nr. med petit. Vi må gjøre det for å få med mest mulig stoff. Det blir omtrent dobbelt så mye da.

Bed for bladet og arbeid for det.

Takk.

Vil gjennom disse linjer få sende alle en hjertelig takk for oppmerksomheten på min 60-års dag.

Samtidig vil jeg få ønske alle venner på hvert sted et av Herren velsignet nyttår og takk for det gamle.

Deres i Ham som er og som kommer, Kristus vårt liv.

Broderligst

Jul Sørensen.

Arbeid før natten kommer.

Når jeg no leser «Misjons-Røsten», blir jeg minnet om å skrive et lite stykke og ønske alle Guds venner et godt og velsignet nyttår. Og at vi i det nye året må arbeide mer for Gud enn noen gang før. Måtte vi trenge oss mer inn på Gud, og bli sjelevinnere alle vi som er rensert i Jesu blod. Det trenges, bror og søster, at vi alle gjør noe for Gud i disse siste dager. Snart kommer Jesus for å hente sin blodkjøpte brud, og hvor herlig det skal bli å få komme hjem til vår kjære far. Men bror og søster det er mange enno som hentes til døden for å drepes, og måtte vi alle gjøre noe for at de må bli frelst før enn det blir for sent.

Gud hjelpe oss dertil.

Fra en ringe og bevaret bror i Herren.

Ivar Bjørndalen.
Finsrud, Magnor.

Den troendes forrett.

«Når du vandrer gjennom tåredalen, gjør du det til et kildevann, og høstregnet dekker det med velsignelse.»
(Salme 84, 7).

Klokkene har atter kimet inn et nytt år, og vi kan si med David at aldri har moder jord fått et bedre navn enn «Tåredalen». Tårene rinner over jorden som aldri før, lidelsens og smertens tid går over menneskeslekten og tusinder av bønnen og sukk går opp til himmelens og jordens skaper om at fredsklokkene atter må ringe. — — —

Du og jeg som er et Guds barn må også vandre i Tåredalen, våre tårer må også rinne. Men vi har en forrett. David sier: «Vi gjør den ti et kildevang.» Davids harpe frambrakte de skjønneste toner under regnskyen. De som har alle sine kilder i Kristus får erfare forretten av at midt på natten syngte Gud lovsanger. Akk hvor dyrebart å vandre i Tåredalen når alle våre kilder er i Ham. En søster ble så velsignet i Skriften av bokstaven «De» «i ham» o. s. v. Ja, mine barn bli i Ham da blir Tåredalen til et kildevang og høstregnet dekker deg med velsignelse. Og en dag når natten ikke er mere, skal Herren tørre hver tåre av dine øyne.

Dette er et Guds barn forrett. Måtte Hans velsignelse hvile over alle vennene i året 1944.
Eders i Ham.

Halfdan Wik.

Mitt første møte med Gud.

Da jeg sto på min arbeidsplass idag så kom det for meg at jeg skulle skrive litt om hvordan jeg ble frelst.

Det blir et år i februar siden jeg ble frelst. Det var en søndag formiddag med solskinn og pent vær. Noen venner fra Eidsvoll, br. Furulund og hans døtre, og en bror til var kommet hit. Det var husmøte og jeg ble spurt om jeg vilde bli med å høre på søstrene syngte og spille. Jeg unndro meg til å begynne med, men til sist ble jeg med.

Der fikk jeg et møte med Jesus. Takk skal Jesus ha! Der på det møte opprant det store Golgata-verket for meg og jeg fikk komme til korset og der fan jeg fred for min løsktende sjel. Æren skal Jesus ha!

Jeg hadde vært kalt av Gud i lengere tid, men den dagen opprant med et lys i mitt hjerte. Gud skapte noe nytt inne i meg.

Den som er i Kristus er en ny skapning. Lenge vanket jeg fredløs om i verden, men jeg fant ikke fred før jeg kom til Jesus, men der fikk jeg fred og lykke. «Den som tar sin tilflukt til Herren er som Zions berg som ikke rokkes». (Salme 125). Det er no min bønn til Gud at han vil bruke meg i sin vingård og at jeg må bli en av Herrens ringe stridsmenn. Å, om jeg kunde bli en sjelevinner.

En frelse er beredt for alle folk, men tiden er kort. I dag om du hører hans røst så forherd ikke ditt hjerte ved å skyve den fra deg. Tiden stiller et stort krav til oss, og det er å velge det rette. Det gjør du ved å velge Jesus.

Jeg er takknemlig til min frelse. Æren skal han ha. Takk og lov og pris!

Hilsen med Esaias 45, 2—3.

Askim, 13. januar 1944.

Jakob Karlsen.

Alle som ikke har betalt for 1944—43 må no være oppmerksom på at bladet kan stoppe når som helst. Send kontingenten så er dere trygge.

Spredte felter.

På pilgrimsferden.

Torsdag 30. desember reiste jeg fra Sarpsborg til Skien hvor det var bestemt møter hos vennene i «Emaus.» Det var litt spennende om jeg skulle komme iveg, men det gikk fint. Da jeg ruslet nedover til sentrum fra den nye stasjonen i Skien fikk jeg se en forretning som bar navnet «Skiens kristelige bokhandel» og da jeg visste det var Bertha og Alf Kasborg som var eiere av denne stansen jeg utenfor et av utstillingsvinduene og plutselig går døren opp og br. Kasborg står i døren. Han satte meg på veg til br. Oppbøens hjem hvor jeg fikk hvile og mat. Kl. 8 var første møte i «Wergelandslokalet.» Det var første gang jeg deltok på møter i Skien. V hadde møter i samme lokale hele helgen. Nyttårsaften hadde vi brødsbrytelse kl. 21 og vitnesmøte fra 22—24.

1. nyttårsdag hadde vi bare formiddagsmøte. Søndag møter formiddag og kveld. Det føltes åpent å vitne der, særlig siste møte var det en mektig ånd følbart tilstede. En sjel overga seg til Gud. Jeg følte som jeg ikke var ferdig der, men da det var bestemt at jeg skulle hjem for å delta i fellesmøtene var det intet annet å gjøre enn å dra i veg. Brødrene Alf Thorstensen og Alf Karsborg var hjemme og deltok på møtene. Hos byggmester Sundseth fikk jeg mitt herberge og hadde det riktig godt. Reiste over Kongsberg hjemover og da det var så lenge siden jeg var i Mjøndalen gikk jeg av der og deltok på møte der tirsdag 4. januar. Det var nesten ikke noe sne i Skien men oppover mot Nordagutu og Kongsberg var det fint føre, så jeg fra toget. Det var fint å se all den hvite, rene sneen.

I Mjøndalen traff jeg brødrene Ersrud og Arnt Andersen. Vi deltok i møte på «Salem.» Det var bra med folk og riktig livlig. 2 stautemenn i 40—50 årsalderen overga seg til Gud. Da det ble spurt om noen ville rekke opp en hånd til tegn på at de ville bli frelst rakte de opp sin hånd, ja, den ene av dem rekte begge hender i været.

Det er blitt stor forandring i «Salem» siden jeg var der for flere år siden. De har hatt gleden av å få be med mange sjeler, en stor musikkflokk har de og godt besøk til møtene. Br. Arnt Andersen har virket der til velsignelse i lengere tid. No var han innkalt til i sin hjemby Mandal og skulle reise dagen etter. Br. Ersrud skulle stå der en tid og så ventet de br. Ernst Falck på gjennomreise østover. Det var gildt å hilse på mine gamle vertfolk, Einar Kristiansen m. familie, hvor jeg også denne gang fikk mit herberge. De har funnet seg et åndelig hjemsted i «Betania» hvor han er en av eldstebrødrene og trives godt der, så de Vi følte at vi var ett i ånden og arbeider jo for samme firma.

Onsdag deltok jeg på møte i Langesgt, Drammen. Lokalet i Knofsgt. er opptatt til annet formål og så samles vennene der.

Br. Kleppe har virket der i lengere tid før jul, men reiste hjem til jul. Rødningsby og Arne Dahl har også virket der en del. For

tiden virker Arne Dahl der og skal visstnok fortsette en tid. Det var gildt å se at venner var kommet sammen igjen.

Arne Dahl, undertegnede og Ersrud deltok. Det var en vekkende ånd over møte og tror sikkert det vil bære frukter for evigheten.

Det var første gangen jeg har vært sammen med br. Arne Dahl, men vi smeltet straks sammen. Han hadde et ord fra Herren til oss den kvelden — et ord som vi gjør vel i at akte på, nemlig om å følge Jesus helt. Br. Ersrud sang og vitnet til velsignelse.

Det føltes lett å vitne. De var åpne for ordet og det er det som betyr noe. Må Gud velsigne forsamlingen i fortsetningen.

Hos br. Syvertsen fikk jeg mitt herberge som så ofte før. Det er så gildt å møte de åpne hjem. Gud vil lønne for alt.

Dagen etter sto kursen hjem over Oslo.

G. I.

Fra forskjellige steder.

Det er interessant når det gamle år er svunnet ta et tilbakeblikk på de møter som vi har deltatt i på de forskjellige steder. Gud har virket med sin ånd til sjelers frelse og flere er kommet til troen. Vi har besøkt Moss, Rygge, Larkollen, Saltnes, Torsnes, Sarpsborg og det er alltid gildt å møte vennene bortover. Den meste tid dette år er blitt Larkollen til del, og det gikk en vekkelse, hvor flere kom med, både unge og gamle. Noen er gått tilbake, men mange er bevart. Deltok i Rygge under stevnet og møter i året som gikk. Må Gud besøke Rygge med en vekkelse fra Gud. Fikk også anledning å hilse på vennene i «Logen», Moss, i deres prektige lokale, og må Guds sak gå fram i Moss til herliggjørelse av Jesu navn. Den som tror seirer. Saltnes har hatt et godt år med besøk av Guds ånd, mange er kommet med og er med i arbeidet for sjelers frelse. Torsnes har hatt en vekkelse i året som gikk, med frukter, idet mange er kommet over på Guds side. Sarpsborg, i Misjonshuset har også meget å takke Gud for, også i denne menighet er der framgang. En prektig musikkflokk og mannsmusikk som også vil arbeide mens det er dag. Ungdomsarbeidet drives og viser resultater. Må Gud styrke dem som vier sitt liv for att de unge må bli frelst. Det har vært et slitsomt år, da de fleste reiser er foretatt på sykkel, og det har mange ganger blitt lite søvn, men Gud som gir helse og styrke vil at det skal brukes til hans ære. Det siste møte i året som gikk blir i Saltnes og det første i det nye år på samme sted. Må Jesus navn få stråle fram og lyse mange ensomme seilere på livets hav, inn der hvor ingen bølge slår. Så vil vi ønske alle venner et godt nytt år og takk for alt i det år som svant. Eders brødre i Kristus Jesus

Nyttårsmøtene i Saltnes ble stunder som aldri glemmes. Vi ble hjertelig mottatt hos br. og str. Ludvig Agnæs, og møtet nyttårsaften begynte kl. 10. Da vi kom var lokalet helt fullt, og en god del sto utenfor.

Musikkvennene spilte og sang når vi kom, og vi kjente med engang en makt i møtet. Det var åpent å vitne og synge og mange av de uferleste var grepne. Vi ventet at noen skulle kommet på de siste minutter i det gamle år, men det ble ikke slik. Men mange av Guds barn ble fornyet. Møtet 1. dag 1944 ble et møte som aldri vil glemmes. Det hvilte en Åndens kraft over møtet og en ro over forsamlingen, og no ble Guds Ånd flere for sterk, slik at de gråtende overga seg til Gud, og uten oppfordring kom Guds barn til forbønn. Det ble en fornyelse av nådegavene og en lengsel etter et helhjertet kristenliv. Det ble et nattemøte, idet det ikke var slutt før kl. var halv 1. Måtte Gud *alltid* få komme til på denne måte. Det skjer ikke ved hær og ikke ved makt eller menneskelig kunst; men alene ved Guds Ånd. En gammel broder som er 85 år, Martin Agnes, og som har vært frelst i over 40 år var med helt til møtet var slutt. «Inntil alderdommen og de grå hår er Herren trofast.»

Takk for alt, kjære venner som vi møtte i Saltnes, unge og gamle. Herren styrke eder alle i det nye år.

Thorleif Carlsen. — Guttorm Hansen.

Fra Sørlandet.

Når vi no står ved slutten av dette år og ser tilbake, fylles våre hjerter med takk til Gud for hans usigelige nåde og hjelp som vi har fått oppleve på så mange måter. «Hitintil Herren har hjulpet så vel. Inntil idag, til idag.»

Åpne dører for evangeliet har vi funnet over alt. Og spørsmål om hjelp i arbeidet fra mange steder mer enn man har kunnet overkomme. Min største virketid dette år har vært i Arendal, Fevik og Eydehavn. Det har vært en stor glede for meg å forkynne evangeliet for folket på disse steder. Og den gjestfrihet og hjelp i arbeidet der er vist meg fyller mitt hjerte med takk både til Gud og vennene, for den møye de gjør seg for å fremme evangeliets sak.

Foruen de vel 6 måneder jeg har virket i Arendal og nevnte steder, har jeg også virket i Kr.sand, Mandal, Halse og Spangereid m. flere steder. Jeg har følt meg frisk og sterk så arbeidet har bare vært en fryd og glede. «Herren hjelper sang David så jeg også synge vil.» Så takk venner for alt i det gamle år. Og fra dybeste hjerte vil jeg ønske dere alle et godt og av Gud velsignet nådesår 1944. Vær alle hilst med Es. 40, 11. Spangereid, 28. des. 1943.

Broderligst

Hans Wenneslanø.

Fra «Arken», Eidsvoll.

Guds rike fred og nåde!

Vi lever vel i alle deler og har gode møter og det riktig godt besøkte møter. Har no hatt besøk av br. Karl Gran som kom her 1. juledag og reiste no på mandag. Br. E. Thoresen kom også lørdag den 8. og er her denne uken. Vi hadde barnefesten, lørdag den 8. og det var helt overfylt hus. Det var deilig å høre brødrene gi ut det deilige budskap til barn og vosne. Musikkvennene var med og spilte og sang og vitnet om sin Frelser. Ja, det var i sannhet en deilig stund. Møtene i julehøytiden har vært noen deilige stunder i sammen om Guds ord. Det har kommet noen i høst som vi har fått be til Gud med og flere er det som er tiltalt av Gud. Måtte de bare benytte anledningen som gis dem.

Skriften sier oss at «i dag er den behagelige tid, i dag er Gud å finne. Søk Gud mens Han er å finne, kall på Ham den stund Han er nær.» Dette vil fortelle oss at det kommer en tid da Han ikke er å finne og ikke er nær. Så vil vi rope ut: Folk og land hør Herrens ord! Ikke bare hør, men vi ber eder forlik eder med Gud. Dette kan vel ikke gjøres på noen enklere måte enn å komme fram for Gud og bekjenne sine synder. Så står det at Gud er trofast og rettferdig så Han forlater oss våre synder og renser fra all urettferdighet. Vi opplever da, ved tro, at vi blir nye skapninger og får rett og makt til å leve som Guds barn; men alt av bare nåde fra Himmels Gud. Ikke av dere selv, Guds er gaven, for at ingen skal rose seg. Nei, vår ros den er helt uteluk, vi ærer og opphøyer Gud ved å tro på Ham, ved å tro Ham og sette all vår lit til Ham. Ja, stole på Ham i motgang som i medgang. Vitnesbyrdet vil da bli fra oss at ingen er som Han. «For Han fører meg på rettferdighetens stier for sitt navns skyld.» Derfor kan vi syng av hele vår sjel: «Stemt ja, herlig stemt for Ham, livets lyteløse Lam, Helters Helt og Kongers Konge evigt er jeg no stemt for Ham.»

«For se, no er vinteren omme, regnet har draget forbi og er borte; Blomstene kommer tilsyne i landet, sangens tid er inne, og turdelduens røst har latt seg høre i vårt land; fikentreet's frukter tar til å rødme, og vintrærnes blomster dufter. Stå opp, kom, min venninne, du min fagre, så kom da; Du min due i bergvegnene, i fjellveggen ly La meg se din skikkelse, la meg høre din røst! For din røst er blid og din skikkelse fager.» (Høysangen 2).

Jo, det er fint å leve dette fortrolige livet med sin Gud. Det er ingen ting i verden som dette. Så vi vil si: Herre vi blir alltid hos deg; for du har grepet vår høyre hånd. Amen!

Varm hilsen til alle «Misjonsrøsten»s lesere med ønske om et av Gud velsignet nytt år.

Ludv. Furulund, Solstad, Del st.

Det salige håp.

— o —

*I pilgrimens hjerte der luer,
et håp som er tendt av Guds Ånd.
Mot kommende tider han skuer
og løses fra jordlivets bånd.
Hvert løfte og tegn i Guds levende ord,
med hellig forventning han gransker og tror.*

Kor:

*Det salige håp som vi eier
er møtet med Jesus bak sky,
.: når døden er oppslukt til seier
og sorgen for evig må fly. .:.*

*Når helten fra Bosra er rede,
og druene modnes til høst,
et vern mot Guds brennende vrede
er oppreist til pilgrimers trøst,
for blodet er tegnet og Ånden er pant
på frelsen som helten fra Golgata vant.*

*Når trengselens redsel og jammer
omringer vårt jordiske hjem,
det lyder: Gå inn i ditt kammer
og skjul deg mens vreden går fram.
Da skifter vi bolig, da bytter vi plass,
og føres med jubel til kongens palass.*

*Hva fryd å få høre hans stemme,
som lyd av en sølvklar basun.
Hvor salig all nød å få glemme,
for synden bli evig imun.
Hvor herlig å nyte den himmelske fred,
og leve i solen som aldri går ned.*

S.

Fra Magnor

På Finsrud, som er utpost til «Salen», Magnor, har de gode møter, skrives det. En bror og søster fra Austmarka har virket iblant dem en tid. Br. Ivar Bjørndalen er valgt som bønneringsleder.

Fra Mjøndalen

Det ble en herlig åpning i Mjøndalen, skrives det. Br. Ersrud fikk en god inngang 4 stykker ble fylt av Guds ånd og talte i sanger og det var en underbar nåde over møtene.

Fra Breivikbotn, Finnmark

Her har vi det noenlunde som før. Har ikke tid til å skrive mere no, men skal skrive litt seinere til bladet.

Takk for bladet som kommer så regelmessig som de vanskelige forhold her tillater.

Godt nytt år og takk for alt i det svunne år. Herren er Gud.

O Gamst.

«Bethel», Horten

Conrad Johnsen har virket i «Bethel» i lengre tid. Ingeniør Axel Haug har også besøkt stedet en del ganger og det har vært godt å samles. Han ventes, da dette skrives, dit 16. januar igjen.

«Bethania», Kr.sand S.

Br. Ernst Falch har virket der i lengre tid og det har vært god tilslutning til møtene. Da hans hustru ble sjuk måtte han bryte av og reise hjem. Han ventes imidlertid tilbake igjen. På turen sørover besøkte han Skien.

Alf Thorstensen virker for tiden i Kr.sand

Elias' Gud lever ... Hedenskapets mørke - evangeliets lys

(Forts. fra 1. side).

sket han på hvordan fuglene som Gud selv føder var blitt sendt til Elias med mat.

— Jeg må henvende meg til Gud, sa han ved seg selv; hvis han svikter meg må jeg sulte ihjel, og idet han bøyde sine kne på golvet utgjød han sitt hjerte for Gud, fortalte om sin nød og ba Gud gi ham noe å spise. Mens han lå på kne hørte han plutselig spetakkel ute i gården. Han skyntet seg ut for å se hva det var. Da han åpnet døren så han til sin forundring og glede et stykke maisbrød ligge like utenfor døren. Han så opp og fikk se et par store gribber høyt oppe i luften, det var dem som hadde hodt spetakket. Hadde fuglene mistet maisbrødet? Han gikk litt lengere ut og like foran ham lå det et stykke fårekjøtt som en annen fugl antagelig hadde mistet. Enda en gang hadde et par fugler vist seg som Guds sendebud.

Li tok de uventede gaver opp og begynte å tilberede dem. Mens kjøttet kokte bøyde han sine kne og takket Gud, sin himmelske far, som var så god mot ham.

I dette øyeblikk kom presten. Hans samvittighet var urolig ved tanken på den sultne mann og derfor hadde han besluttet å gå dit med mat allikevel. Da han kom inn i hytten, hilste han: Cheie-chin». (Hva er din Gud?)

Den gamle mann reiste seg opp og med strålende ansikt fortalte han presten hvordan Gud hadde sendt ham mat med et par fugler. Hans himmelske far var trofast. Da presten stilltiende hadde hørt beretningen, tok han matpakken fram og litt etter gikk han hjem. Hans tro på Buddha falt til jorden da han så dette klare bevis på Guds trofasthet.

Det varte ikke lenge før han forlot presteskabet og avgudene som han hadde tjent i 30 år. Den forhenværende avgudsprest er no diakon i en kristen menighet i Joh-tang, som teller ca. 40 medlemmer. Gamle Li får til tider lyst til å gå ut på veien for å spre evangeliet. Han glemmer helt at han er en gammel skrøpelig mann. Men Gud gir ham kraft. Han stolte på Gud da alt syntes håpløst, og en slik tro belønner Gud.

(Fra dansk).

(Forts. fra forr. nr.)

Han kalte Bokange til seg: Du vet at jeg vil at du skal forlate misjonen.

— Ja, det vet jeg.

— Du vet at jeg kan drepe deg om du vegrer å lyde meg.

— Nei, du kan ikke drepe meg uten at Jesus tillater det. Det er Han som rår over meg.

— Du vet at jeg er sterk.

— Jeg vet det, men jeg vet en som er sterkere enn deg.

— Hvem er sterkere enn meg? Hadde Bokange nevnt noen menneske innen rekkevidde, så hadde Yoka øyeblikkelig gått avsted og drept vedkommende.

— Jesus Kristus er sterkere enn deg. —

Yoka skummet av raseri og la planer om å drepe sønnen. En annen av sønnene hadde han alt drept, da denne viste interesse for misjonen. Men over Bokange var Guds hånd, og alle farens planer mislyktes. Han kunne ikke få drept sønnen sin. —

Det vekte stor oppmerksomhet da storhøvdingen og trollpresten Yoka en dag viste seg i Guds hus, den vesle kirken i Matele. David Bokange talte Guds ord. Mot slutten av preken vendte han seg i den hellige Ånds kraft direkte til Yoka og talte straffende til ham for hans synder og ugjerninger.

— Du Yoka er en gammel mann. Du skal snart dø. Hvordan skal du med alle dine synder kunne møte Jesus, dommeren? Bered deg, Yoka! Du er gammel og skal snart dø. —

Det ble stilt noen øyeblikk. Så reiser den gamle synderen seg og tar til å tale.

— Det som min sønn Bokange har sagt, er ikke Bokanges ord, det er Guds røst til mitt hjerte. Jeg vil bekjenne mine synder.

No følger noe selsomt. Den gamle synderen bekjenner. Han går igjenom sitt liv fra barndommen av. Særlig nevner han dem han har drept med egen hånd. Bokange teller. Yoka nevner om lag hundre som han har drept med egen hånd. Å, for en flom av synd og skam som med bekjennelsens og angerens tårer velder fra denne mannen!

Yoka går hjem til sitt hus og henter alle avgudene sine. Han legger dem ned for føttene til Bokange, og sønnen kaster dem på bålet og brenner dem.

Et spørsmål brenner i hjertet til Yoka: «Har jeg kanhende syndet for mye? Kanhende det ikke er frelse for meg?» — og han stammer fram spørsmålet for sønnen. Og sønnen svarer: «Om dine synder er røde som blod, kan de bli hvite som sne. Kom til Golgata, Jesus har båret dem alle der.»

Bokange og de andre evangelistene samles omkring Yoka. De legger alle sammen hendene på ham og ber, Guds kraft er over dem, slik at Yokas kropp skjelver under kraften. Så står han opp og begynner et nytt liv. Et stort Guds under er skjedd i Kongos land.

Yokas omvendelse ble til vekelse for mange: I tiden som no kom, satt han som en oppmerksom disippel i døpeklassen og fikk av sønnen lære kristendommens sannheter.

I november 1938 ble Yoka sjuk. Han kalte Bokange til seg.

Den gamle talte:

«Bokange, min sønn, Gud ga meg ikke lov å drepe deg, — han ville bruke deg som et redskap til min frelse. No er jeg frelst og frykter ikke døden.»

De to ber sammen.

— Hva for en dag er det idag, spør den gamle.

— Det er torsdag, den dagen da dåpsklassen samles.

— Hils dåpsklassen, at ved den tiden da de samles, går jeg inn til himlen.

Og samme dag kl. 3, da dåpsklassen samles, gikk den gamle bringeløvdingen inn til himlen.

Slik sluttet Yoka sine dager.

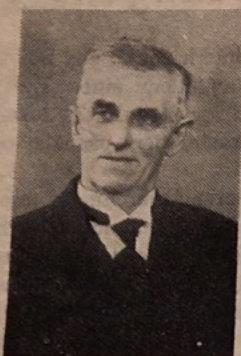
Men Bokange forkynner evangeliet og viner mange sjeler for Gud i Kongo.

(Her etter «Misjonsbladet».)

En kristen skal ikke holde seg for god til å gjøre det som Kristus gjorde.

Han som har skapt deg, vet hva han kan bruke deg til. Eller tror du kanskje at han som kunne den store kunsten å skape deg, har glemt hva han kan bruke deg til?

Ut med evangeliet.

Behovet blant oss er stort når det gjeld Herrens vitner og over alt hører vi: Kom oss til hjelp! Send oss evangelister! Det gleder oss derfor hver gang vi møter nye menn og kvinner, som stiller seg villig til tjeneste som evangeliets budbærere. Vårt ønske er at de må bli til velsignelse blant oss og til sjelers frelse. Broderen skriver nedenfor om sitt kall:

Jeg er født i Vesterålen, men i 20 års alderen kom jeg til Vestlandet, dro til sjøs og reiste i 4 år. Da jeg var barn kalte Herren på meg i de ensomme stunder, og i sær i de månelyste kvelder kalte Herren mektig til mitt barnehjerte og en dyp lengsel fylte meg. Ja, jeg gråt ofte etter Gud. Gjennombruddet kom ikke i den alder, dog var jeg aldri glad. Jeg levde mitt ungdomsliv i synden, og ofte i danselag var det som golvet ville synke under meg. Jeg var ulykkelig og lovet å aldri bette slike steder mer. 3 uker før jul 1912 overvar jeg et møte på Indremisjonen på Mosterhamn. Jeg bestemte meg fast til å overvære bønnemøtet, koste hva det koste ville, for jeg var da kommet i den stilling at jeg så meg selv forlatt. Jeg måtte få fred. Den fred som alene kunne fåes ved troen på Jesu fullbrakte verk. Jeg satt på en benk i mellom to av de frie brødrene. Kristian Størksen og Ole Stenersen, som enno er ledere for den Frie forsamling på Mosterhamn. (Broder Størksen som no er 80 år er framleis den brennende fakkell for den prektige venneklokken.)

De foran nevnte brødre rettet en oppfordring til meg om at jeg måtte søke Gud og de ville be for meg. Vi bøyde våre kne. Det ble gjort inderlig bønn om at jeg måtte bli frelst. Priset være Gud, frelsen har holdt

i alle livets stormer inntil no. Jeg kjente at det var noe forunderlig som skjedde i det øyeblikket, men jeg forsto det ikke.

— På hjemvegen var alle mine tanker helt opptatt av det som hadde skjedd. Plutselig var det som en lysstråle fra oven traff meg og gikk fra hodet gjennom mitt legeme og jeg ble fylt med en salighet som ikke kan beskrives. Neste dag på mitt arbeidssted kjente jeg at jeg var blitt en ny skapning. Alt var annerledes. Straks etter tok jeg del i det kristelige arbeid på stedet. Dro senere til Haugesund hvor jeg særlig viet meg for søndagsskolen. Her fikk jeg oppleve en vekkelse blant barna, idet 40 barn fra 10 til 16 år ga seg over til Gud og var med i bønnemøtene særskilt.

Vekkelsen begynte palmesøndagen 1925. Samme år fikk jeg også oppleve vekkelse blant de voksne. Mange av disse lever enno med Gud, andre er gått hjem til den evige sabbatshvile. Pris skje Gud! Alt av nåde.

Året 1926 på mitt arbeid var det som en hånd ble lagt på min skulder og en stemme sa: Du skal gå ut med evangeliet. Jeg følte min uduelighet så stor at jeg slo det hele fra meg men fikk aldri fred. Etter 12½ års prøvelse gjennom sjukdom, ja, helt inn i døden, måtte jeg gi Gud rett. Min faste stilling og pensjonskassa og hele greia måtte forlates. Pris skje Gud, jeg har fått dobbelt igjen

Deres i Herren

Hagen Skjønberg,
Heimly, Mandal.

Broder Skjønberg som no tilhører venneklokken i Mandal vil reise med evangeliet blant de frie venner. Det henstilles til vennene å ta imot ham når han besøker stedene.

G. Svennevig.

Broder Skjønberg som tilhører Den frie forsamling her ønsker å reise med evangeliet blant «De frie venner».

Han er en oppriktig broder som har godt vitnesbyrd. Det henstilles til venneklokken å ta vel imot ham.

Mandal 15—11—43.

Trygve Gundersen.

Jeg velger Jesus

Jeg velger å følge Jesus, det mitt liv beriket har.
Hvor skulle jeg ellers meg vende
Gud i Kristus rikdom meg ga.

Mens andre velger å vandre
lettsinnighetens brede veg,
jeg vet om en veg som er bedre,
som glede og fred bringer meg.

Om andre vil leve på dogmer
i meneskelærdom slå rot.
Jeg velger de gamle stier,
jeg vil elske sannhetens ord.

Når andre en lett veg vil vandre,
korset unndra seg.
Jeg velger å bære korset,
da skjules jeg Jesus i deg.

Jeg velger å følge hans fotspor,
det koster for selvlivet her.
Men salighets strømmer jeg nyter,
og det er det største for meg.

I mesterens hånd vil jeg være,
da ledes jeg trygt hver en dag.
I med- og i motgangens dager,
Herren selv tar seg av min sak.

Så kan jeg da framad få vandre,
av nåde jeg målet skal nå.
I himmelens lyse sale,
jeg frelst for evig skal stå.

Rolf Westlie.

Vi har lagt merke til

— at den som ber lengst i lørdag, ofte ber kortest i offentlige møter;

— at det er lett å tale Ordet til en bedende forsamling;

— at bønn hjelper under alle omstendigheter og i alle vanskeligheter;

— at den som arbeider mest, klager minst;

— at den som setter de største krav til seg selv, fordrer minst av andre;

— at den som selv eier kjærligheten i sitt hjerte aldri klager over, det er så kaldt iblant oss.

I Kristus - i hvem vi har - - -

Evangeliets midtpunkt, håpets lyssende stjerne, Guds visdom og kraft er Jesus Kristus.

Bindeleddet mellom Gud og oss er Kristus, «ved hvem vi har fått adgang ved troen til denne nåde i hvilken vi står.» (Rom. 5, 2). Alle Guds løfter er knyttet til denne person — i hvem vi har vår frelse, ja, alt som tjener til liv og gudsfrykt. Fred, velsignelse og nåde strømmer oss imøte fra ham igjennom evangeliene. Han er full av nåde og sannhet. Alt ved ham er liflighet. Paulus utbryter i Efes. 6: «Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus.» Sentrumet for Guds fylde og herlighet er Kristus. «For det var Guds vilje at hele hans fylde skulle ta bolig i ham, og ved ham å forlikte alle ting med seg, idet han gjorde fred ved hans kors blod.» (Kol. 1, 19—20).

«For i ham bor hele guddommens fylde legemlig og I er fylt i ham, som er hovedet for all makt og myndighet.» (Kol. 9—10). — I ham er vi utvalgt før verdens grunnvoll ble lagt. (Ef. 1, 4). — «Han i hvem vi har forløsning ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom.» (Efes. 1, 7).

Tenk hvor stort. Han ble gitt for våre synder og oppreist til vår rettferdiggjørelse. «Men av ham er I i Kristus Jesus, som er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning. (1. Kor. 1, 30). Han i hvem vi også har fått arvelodd. Gud være takket for alt det som er gitt oss i ham. Ja, alt hva vi behøver er ham. Han er selve livet — det evige. «Kristus mitt liv er no blevet, verden ei lokker meg mer, sinnet er vendt imot himlen, hvor jeg mitt borgerskap ser,» synger sangeren. «Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal og I åpenbares med ham i herlighet.» (Kol. 3, 4). Herlige dag! Alt ble lagt under hans føtter og han ble gitt som hoved over alle ting til menigheten, som er hans legeme, fylt av ham som fyller alt i alle.

Rikdom, fred og salighet eier jeg i Jesus. Alt jeg er og alt jeg har, skylder jeg min Jesus, syndens len-

ker fast meg bandt, da jeg kom til Jesus. Men en evig fred jeg fant i min kjære Jesus.» —

I ham har vi vår frimodighet, glede, ja, alt er nedlagt i denne person, «Helten fra Golgata!» Guds store og herlige gave til oss mennesker. Vi vil utbryte med Paulus: Gud være takk for sin usigelige gave! (2. Kor. 9, 15).

Arnt Andersen.

P. S. Et nytt år er opprullet hvor nye anledninger gis oss i tjenesten for Guds saks fremme. I det år som er gått har vi sett Herrens trofasthet, og vi kan også regne med ham i det år som vi no er gått inn i. «Han er trofast, står der skrevet, og vi vet at så det er.» «De så opp til ham og strålte av glede og deres åsyn rødmet aldri av skam.»

Gud velsigne dere alle i tjenesten. Ønsker dere alle et riktig godt år med fred.

D. S.

Hellighet.

Hebr. 12, 1—14.

Vår tekst taler om en kamp. Det gjelder ikke kampen for frelsen, nei den kampen er allerede utkjempet av vår dyrebare frelser på Golgata lenge før du og jeg ble født. Så ingen behøver å kjempe mere på den fronten. Lovet være Gud og Lammet. Nei, her tales om en annen kamp, nemlig kampen for «hellighet» Den kampen kan ofte bli temmelig hård iblant. Men ingenting lønner seg bedre enn å ta opp kampen mot sitt eget kjød og indre svakheter. I denne kamp møter vi tusende av sjeler som har gått seg trett på hellighetens veg. Mange forsamlinger og vennegrupper er fulle av sådanne tilfeller. Andre igjen ga opp fordi vegen ble for trang. Det er en erfaring at når et menneske søker etter mere hellighet så blir han eller hun utsatt for Satans listige angrep for alvor; men denne kamp stålsetter en troende slik at han får marg i sin «åndelige rygrad.»

Oftre hører vi mennesker ber til Gud om mere «hellighet» men så unndrar de seg de mest Gudgivne, kristelige krav i kristenlivet. Ta f. eks. «troens dåp.» Du kan snakke med sådanne personer om nesten hva

du vil, men nevner man dåpen da får en snart merke at kjødet er ikke tilfulle beseiret. De blir arge og sinte istedetfor å erkjenne sannheten og bøye seg for dem. Men hellighet ønskes. Nei, skal en få hellighet må en la Guds ord avgjøre våre saker og kristelige krav innfor Gud.

Jeg tror at den største motstand som den frie forkynnelse møter idag er jeget, slike som har gudfryktighets skinn, men forneker dens kraft.

Vi møter ofte mennesker der står på samme stadium år etter år og ingen vekst. Grunnen hvorfor er den, at de tar ingen næring til seg av åndelig føde. Ja, de leser kanskje noen ord av og til, de kan også be en bønn, men å gjøre etter det de leser, det glemmer de helt, så en kunne nesten tro at de ikke hadde noesomhelst ansvar like overfor Herrens ord.

Men priset være Herrens navn, vi har dog mange som overvinne sine betenkeligheter og søker inn til Herren etter kraften fra det høye. Skal Gud få helliggjøre oss må vi betingelsesløs følge de oppskrifter som bibelen taler om.

Vil du, kjære leser, være en av dem som Gud må få lede fram på sin veg? Da først får du full lønn når du kommer hjem til herligheten hos Gud. Skal du få høre disse velsignede ord fra vår dyrebare frelser:

«Vel gjort du gode og tro tjener.» Er du en tro tjener eller er du en utro tjener som stjeler fra Herrens ord og selv legger til etter som du synes det passer best for kjødet og ditt eget jeg.

Må Gud få velsigne sitt folk med åndelig velsignelse og det vil han gjøre bare han får komme til, når du sier til Gud. Ha din veg. Da blekner dine tomme innbildninger og da først blir du en lykkelig kristen og en som «Gud har bruk for».

B. Wilhelmsen, Lista.

Se her!

Dessverre ble bladet for 15. januar forsinket og vi slår da 15. januar og 1. februar sammen til et nr. Det blir da dobbeltnr. denne gang, nr. 2 og 3. Neste nr. kommer ca. 15 februar — om vi lever og Gud vil.

Husk å mines oss i bønn.

Herren kaller på deg.

Salm. 50, 1.

Herren er utrettelig i sin kallen og søken etter menneskenes barn. Det er fordi han elsker oss mennesker og ser den verdi som er i hvert menneske og den fare som vi går i. Guds måte å kalle på er forskjellig. Han kaller på oss når døden kommer. Noen av våre kjære blir borte, man står tilbake med minnene, det er blitt så sårt og tomt. Skilsmissten var så tung, vi ville så gjerne hatt dem iblant oss, men døden er ubarmhertig, den skåner ingen. Det er sant som det står i Pred. 7, 4: Visets hjerte er i sorgens hus, men dårens hjerte er i gledens hus. Man blir stemt til alvor i sorgens hus, man begynner å tenke på evigheten. Døden er et budskap til oss om at menneskelivet er så kort, neste gang kan det være vår tur. Det er mange som har funnet vegen til Jesus på denne måte. Det ser ut som at Gud kalte på Abraham ved et dødsfall. I 1. Mosb., 11, 32, står det: «Tarahs dage var to hundrede og fem år, og Tarah døde i Karan.» Tarah var far til Abraham, og 12. kap leser vi: «Herren sa til Abraham, gå ut fra din faders hus til det land jeg vil vise deg.» Herren kalte på Abraham etter faderens død, og Abraham gikk likesom Herren hadde talt til ham. Gud kaller også ved sjukdom. Man blir tatt av sides og får så god tid til å tenke. Sjukdommen har for mange blitt som stormen der brakte skipet i havn. Da blir det sant som det står i Salme 41, 4: «Herren skal understøtte ham på sjukesengen, hele hans leie forvandler du i hans sjukdom.» Herren blir vår støtte midt i sjukdommen. Ja, det kan bli et middel til den herligste forvandling i et menneskeliv. Men det hender også at sjukdommen blir så smertefull at man får nok med smertene. Man blir bitter og det er så mange hvorfor som kommer fram. Du som leser dette: Vent ikke til du blir sjuk, kom til Jesus mens du er frisk og sunn. Du som har kjent Herrens kall, vær forstandig, lek ikke med nådetiden, åpne ditt hjerte for Herren, si synden og verden farvel. Da får du oppleve det store under at du blir barn av Gud. Din framtid blir lys og herlig og tilslutt en evig sabbatshvile hjemme hos Gud.

Evang. Rolf Antonsen.

Begjer visdom!

En ung predikant var sent en aften på hjemvegen fra møtet. Han kom inn i en overfylt sporvogn med sin Bibel under armen, og noen rå unge mennesker lot straks hånlige bemerkninger falle. De holdt oppsangen vedlike, og da endelig predikanten skulle forlate sporvognen, sa en ung mann: «Si meg De, hvor langt er det til himmelen?» Mangen predikant ville ha tiet stille eller tilrettevist den frekke unge spotter; men med rolig verdighet og kjærlighet svarte den unge prest: «Det er kun et skritt; vil De ta det no?» Dette svar og hans mildhet og ro ble midlet til siden å bringe den unge man til Kristus. Ordspr. 25, 11.

Stor vekkelse i Finnland

I Helsingfors, Finnland, pågår f. t. en meget stor vekkelse. I løpet av en måned har over 1000 mennesker tatt frelsen i Kristus. Det redskap Gud har benyttet i denne vekkelse er pastor Frank Mangs, som har oppholdt seg i Finnland siden i slutningen av september. Alle byens statskirker — og frimenigheter og forskjellige kristelige organisasjoner sluttet seg som én mann omkring det store motto: Helsingfors for Kristus. Selv de største kirker og forsamlingslokaler har ikke kunnet romme de store skarer som er møtt fram til møtene. Mangs betegner denne vekkelse som den største han har vært med på. Selve omfanget av vekkelsen er større enn den som var i Oslo for 11 år siden, sier han.

Men gå du din ende i møte!

«Men gå du din ende i møte! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dages end!» Dan. 12, 13.

«Gå du din ende i møte —!» La oss huske at hver dag, ja, time går vi enden i møte, vårt eget livs ende — og verdens ende. Det kommer den dag da det også til oss vil lyde: «Legg deg til hvile, og stå opp til din lodd ved dages end!» og da er vi i sannhet ilde farne om vi ikke her i livet har lagt oss til hvile i Guds ufor-skyldte nåde, så vi kan være med «når han kommer på hin dag for å vise seg herlig i sine hellige og un-

derfull i alle de troende» (2. Tess. 1, 10).

Bruk derfor dine dager til ydmykhet og takknemlig å legge deg til hvile i Guds tilgivende' alt formående nåde! Da går du enden i møte på rette måte og kan stå opp til de frelstes lodd ved dages end.

Jeg velger meg Kristus — i liv og død!
Skovgaard-Petersen.

«Men ham som er mektig til å verne om eder, så I ikke snubler, og å stille eder lyteløse fram for sin herlighet i fryd, — — —

— ham tilhører herlighet, storhet, styrke og makt for all tid og no og i all evighet.»

Judas brev, v. 24—25.

Kvitteringer

Til str. Dorthea Klem, Børselv, Finnmark, er innkommet i 1943:

Forsamlingen Knofsgt. 6	kr. 225.00
Str. B. M., Drammen	» 25.00
Søndagssk. Knofsgt. 6 v/ H. Ibsen	» 53.00
Ubenevnt	» 3.00
Str. Kristoffersen, Drammen	» 5.00
Str. B. H., Drammen	» 13.65
Vennene i «Bethel», Espeland v/ B. Nesset	» 200.00
Str. B., Drammen	» 10.00
Anne Brenno, Al, Hallingdal	» 10.00
Margit Brenno, Al, Hallingdal	» 5.00
Kari Råen, Al, Hallingdal	» 5.00
Guri Bergeplads, Al, Hallingdal	» 80.00
Søstremisjon, Knofsgt. 6	» 799.50
Str. R., Drammen	» 10.00
Str. B. M., Drammen	» 25.00
Vennene Olsen, Drammen	» 10.00

Gud rikelig velsigne hver enkelt giver. Med hjertelig takk.

Thora Finnerud,
N. Danvik, Drammen.

Innkomet til Schrødermisjonen i 1943:

Haslum	kr. 195.00
A. og H. J.	» 240.00
Møllergt. 38	» 688.50

Tilsammen kr. 1,123.50

Jeg vil rette en takk til samtlige som har vært interessert for denne sak, og Gud vil lønne igjen.

Be at høstens Herre må drive arbeidere til sin høst. Broderhilsen.

Ø. Pedersen.

NYE NOTER:

Sela.

5 sanger for bl. kor, mannskor solo, duett og piano.

Samlet og utgitt av O. Udd-Johansen. Pris kr. 2.00.

Forlag: O. Udd-Johansen, Fosvegen 3 c II., Oslo.

M

Nummer 4.

Den

Det har lig
skrive litt om
som omtales i
levet personli
sten som her
David sier i d
«Gled og fryd
eder, i rettfer
riktige av hje
i en overstre
kan vi jo fors
skriftkloke ik
ikke den lunk
ger seg ut p
strandbredden
Denne gled
lysens fader,
ge av omskif
ham i forsam
ut til folket:
ja, atter sier
Herrens storh
sammen opph
Her kan vi
appellerer til
til å glede seg
ber at gleden
Bare ved tar
gjørende sal
at kilden bryt
len. — En ka
jubel og si an
kag finnes n
i sin frelser
Hva er kris
de? Det vill
dring hvor a
formighet.
gjort eder, da
tjala Salig
er forlatt og
Der har vi b
sholen og inn
synden er s
Så lenge vi h
til den er bet
er vi glede o
vi faler oss